

De kerstboom op weg naar het einde. (foto: Fred Stuij)

Het moment waarop de kerstboom wordt opgetuigd verschilt van streek tot streek en van religie tot religie. In Nederland en België geldt de ongeschreven regel dat kerstbomen en andere kerstversieringen pas na het sinterklaasfeest mogen worden aangebracht. Uiterlijk met Driekoningen (6 januari) wordt de boom weggehaald. Veel Nederlanders doen de kerstboom al rond de jaarwisseling al de deur uit. (BL)

Een paar weke nae Korsemis

't Zel meschie wel 'n haaleven êeuw of nog langerder geleeje gewist weze dat onderstaond verhaoltjie afspeulde. 't Was in ieder gevaal nie langs onze Nederlanse zêekust, mor waer of 't percies gebeurd is, dà kan 'k ie jammer genogt ok nie vertelle. Of 't waer gebeurd is of nie, dà laet 'k ok liever mor eefies in de midde. À je 't nie glôôve wil, mò je 't mor as 'n sprooksie beschouwe. Aareges (ievers) op 'n stil verlaete strandjie, daer spoelde op 'n keer 'n kersbôôm aan. Niemand had toen in de gaote waer dien bôôm ooit weer zou staon. 't Liefste zouwe ze 'm verbraande, mor daervoor was tie netuulijk veuls te nat. Net vóórdat ie zou verzande, kwam de Kersman op z'n pad en die begon uit meelij tege dien bôôm te praote, hij zee: "Oh bôôm waerom toch dà jij hier zô treurig legt, onderlest toe sting jij hêêlemael opgetuigd nog bij m'n neef, in Sliejerecht."

Vol verwondering hoorde d'n bôôm de Kersman aan, en antwoordde: "k Heb op zêê," zô zeej die zachies, "in de rondte gedreve, daege lang. Sturrem of regen, zeg mor nôôdweer, 'k hiew de nachtwacht, 'k hà wel kou mor 'k was nie bang. Golleve rolde over mijn heen, soms doch ik nou is 't gedaen, maor dan lekend of dat 'r iets scheen en 't was gêên ster en ok gêên maon. 'k Bibberde as 'n rietjie, và m'n wortels tò m'n kruin waer de piek zô mooi op hà gestaon. 'k Fanteseerde dat 'r nog kaersies in m'n takke honge die nog 'n bietjie waaremte gavve. Tòdà 'k inêêns de kust ontwaerde, moederlief ik was gered. 'k Dankte God die mijn zô spaorde, die

hà geloisterd naer mijn gebed.” Zô praotende d'n bôôm en de Kersman nog 'n hortie mè mekaor. Daer aan dà strand, stil en verlaete, zag tie toen de Kersman staon, die dien bôôm overnieuw geplant het en dat het ie hêël aareg goed gedaen. As 'n baoke voor de zêêvaert staot dien bôôm nou aan de kust en hij wuif met aal z'n takke: “Vertrouw op mijn, wees mor gerust”. Aal die lichies in d'n donker en die balle overdags, zijn het mooiste stergeflonker, 't helderste wat jie ooit zag!

Gelukkig worre de kersbôôme nou nie meer zô mor over d'n haaining in de revier gegooid. Ze worre aal jaere deur de jeugd verzaomeld en op vaste plekke gebrocht en ze krijge d'r 'n klaaine vergoeding voor. Êêt wiere ze nog op 'n grôôten hôöp gegooid en buite 't durrep in de fik gestoke. Dat was aaltijd 'n hêël spectaokel, waerbij d'n brandweer d'r voor zurregde dat 't nie uit de hand liep. Met 't volbouwe van ons durrep is t'r gêên plek meer voor 'n brandstaopel. Jammer voor de jeugd, want fikkie stoke hê nog aaltijd 'n grôôte aantrekkings kracht, veraal op jongeres. Vanwege rôök, klachte van 't milieu worde de bôôme nou op 'n groene manier aan d'r endjie gebrocht. Sommiges met 'n kluit wortels d'r aan worre in de aaige tuin gepoot. Met 'n bietjie geluk en goeje verzurreging slaon de wortels weer aan en dan kà je 't aandere jaer weer van geniete van je aaige kersbôôm.

Huib Kraaijeveld